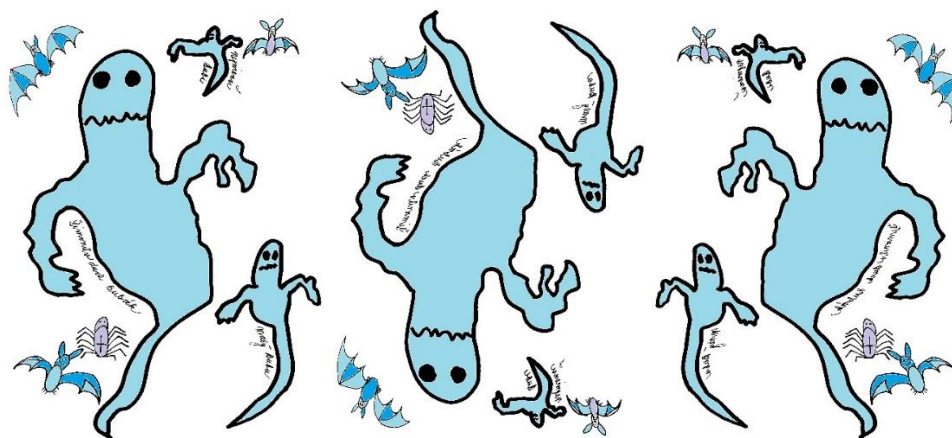

DŘEVÁK

Krize ve strašidelném světě

Na Dušičky, na Duše
strašidla jsou v poruše.
Nebaví je strašení.
Všichni jsou z nich zděšení.

Až se svíčky rozsvítí,
kdo nás bude strašiti?
Hejkal, to je zrada velká,
má hejkat, a nezahejká!

Vlkodlak prý dá cokoli
za rande s holkama z okolí.
Srst i chlupy si oholí!

Bílá paní v komoře
máčí nohy v lavóře.
Na patě má oko kuří,
nevyleze na cimbuří.

Draka všechny hlavy bolí,
čaroděj si vousy holí.
Loupežníci rum nepijí,
všichni chtějí k policii.

Vodníka zelené prsty svrbí,
na hrázi pokácel staré vrby.
Zásobí všechna kamna, krby.

Hamburger každý mítí může
ze stánku ohnivého muže.
Sladkosti a cukrovinky
nakupujte u jezinky.

Čerti s úsměvem na rtu
nedrží v pařátech kartu.
Nejde jim o duše, ba ani o prachy.
Vzpomněli na dámu,
na scrabble,
na šachy.

NK

Letošní podzimní Dřevák nám nějak neleze z počítačů. Může za to teplé počasí nebo naše lenost?

Zato na strašení, to nás užije. Na blbostě jsme prostě kanóni.

Strašíme dobře, strašíme rádi

25. října byl sice pátek před podzimními prázdninami, ale to dřevohostická strašidla nemohlo zastavit. Na strašení kolem zámku se těšila celý rok a počasí jim přálo. Bylo jako malované - měsíc nesvítil jako rybí oko, a tak lépe vynikla zář pochodní a svíček, z Valů stoupala mlha, psi v celé obci vyli jako zjednaní a sem tam se ozývalo houkání... předjíždějící aut, ne sov.

Pod heslem „Kdo se bojí, neobstojí“ se na trať vrhly dvě stovky statečných.

Ivanka Chytilová litovala: „Každým rokem se chodí stezka odvahy kolem zámku a každý rok tam straší děti ze školy v různých převlecích. Já jsem letos nestrašila, protože jsem neměla čas.“

Viktor Černošek demony prokoukl: „...strašili hlavně učitelé a děti ze školy převlečení za různé příšery, čarodějnice nebo duchy atd. Dlouho se tam čekalo, ale akce byla zábavná. Nejdelší čekačka byla u čarodějnice, která rozdávala knoflíky a heslo.“

Poznámka: Z toho jsme si vzali ponaučení a příště přidáme na čarodějnících.

Filda Cholasta se rád nechá vyděsit: „Já miluju strašení, takže když jsem společně Fildou Brtníčkem procházel stezku odvahy, tak to bylo boží. A ještě by vás zajímalo, jaká disciplína mě nejvíce zaujala? Hned ta první, protože jsme museli zpívat písničku, a tak jsem si zvolil skladbu Fortnite All Night a strašidla dost čuměla!“

Ale podívejme se na strašení nikoli očima rozšířenýma hrůzou, ale zraky podmalovanými zeleně, fialově a bůhví jak ještě, zraky strašidel.

Netopýřice Dominika Kopečná: „Já jsem si letos poprvé vyzkoušela strašit ostatní. Byla jsem hnedka na prvním stanovišti a měli jsme masku netopýra. Také jsme jim dávali otázku „Jak spí netopýři?“ Ze začátku mě strašení vůbec nebavilo, protože bylo ještě světlo a pořadatelé děti pouštěli moc rychle za sebou. Jak už začínala být tma, bylo to lepší, protože jsme na ně mohli vybafnout, aniž by si nás všimli. Po strašení jsme si šli všichni sednout k tenisovým kurtům, kde nám nabídli čaj a občerstvení. Tak jsme si popapali a mohli jsme se vydat domů. Strašení mě docela bavilo a příští rok bych chtěla strašit znova. Nebyla jsem tam samozřejmě sama, byla jsem tam s mými kamarády.“

Sabča Mikešová: „Strašili jsme já, Domča a Tom. Vždy dva z nás poletovali jako netopýři a jeden se schoval za sud a strašil. Všichni jsme se vystříдали. Jednou i jeden z nás vystrašil malou holčičku tak moc, že se rozběhla. Nakonec jsme se vydali rychle si obhlédnout všechna strašidla.“

Kostlivkyně Sára Školoudová: Vyzkoušela jsem, jak žijí strašidla, tedy kostlivec. Spolu se mnou chřestily kostmi Nikča s Nelčou, protože nám byla velká zima, ale nás nezastavila a strašily jsme dál. Někteří zákazníci nás ovšem rozesmívali, což bylo špatně. Nejhorší bylo, že chodili rychle a byli za sebou, takže jsme neměli příležitost na ně řádně vybafnout. Ale malé děti se stejně bály. Po hodině jsme byly celé ostrašené a myslely jsme si, že už to máme vše za sebou, ale mýlily jsme se. Stále chodila spousta dětí a my jsme se modlily, ať je už konec. Musím říct, že mě to bavilo a chtěla bych příští rok též strašit.

foto Natálka Sehnálková: Víla Viki

Bludičky paní ředitelka s Viki a Natálkou: Už už to vypadalo, že letos nic, což jsem nesla těžce, protože straším moc ráda. Na poslední chvíli jsem si připravila masku zvanou Babice - bludice a s bludičkami Viki a Naty připravila bažinu, kolem níž vedla stezka značená světýlky a pochodní. Ta pochodeň, ta nám tedy dala zabrat! Nejprve se nechtěla otevřít, a pak jsme zjistily, že nemá knot, což je u pochodně významná vada. Nezbylo nám, než si ukrást jinou u duchů. Ti se zrovna na nádvoří tahali o hábit a loupeže si ani nevšimli.

Naše stanoviště bylo až předposlední, a tak jsme se dost načekaly, než k nám dorazili první klienti. Zpočátku se jen sem tam courali obyvatelé zámku a projížděla auta, která byla k našemu strašení chladná. Jakmile jsme se ale daly do děšení, šlo to jako po másle. Bludice se místo tichého poblíkávání nad bahnem vrhaly na nebohé pocestné ze zálohy jako dravé šelmy nebo bezvládně

ležely jako mrtvé, aby pak na nebožáky vyskočily.

Někdo se bál, jiný měl ještě srdnaté připomínky, další obětavě hráli s námi, hrdí sedmáci se nejen nebáli, oni si dali bažinu třikrát dokola, a ještě dělali mezi světýlky slalom!

Protože jsme neměly razítka, musely jsme dětem prozrazovat strašlivé tajemství bažiny. A vám je prozradíme příští rok.

A když už jsme v těch hrůzách...

Ze školní černé kroniky

Mráz v okna duje...

Ochladilo se. Někteří otužilci však stále chodí do školy v krátkých kalhotách a tričku, jako by na ně přízemní mrazíky neplatily, zatímco jiní dobráci začali po škole shledávat kusy oděvů, které tu na jaře, když se oteplilo, zapomněli. Jistý žák Š. v pondělí ráno hledal u družiny jednu kroksu. Tu sice nenašel, ale zato postupně objevil svoji mikinu a černou prošívanou vestu. Kroks našla až paní ředitelka a hádejte kde? Pod svetrem ležícím na lavičce.

„Proč ses nepodíval pod ten svetr?“ kárala nepořádníka. „Ten přece není můj!“ ohradil se Š.

Míša Vlachová, 1.tř.: Podzimní zátiší

Konflikt člověka a stroje

Vašík Kasperlik, 1. tř.: Podzimní zátiší

Nedočkávané ručičky už zase šmátraly po svačince, takže se mléčný automat zasekl. Pítíčko zůstalo zašprajcováno ve výtahu, a než přijel pan montér automat spravit, celá škola málem zemřela hladem a žízní.

O den později naopak sjela nevyžádaná neperlivá voda a plechovka kukuřičky, které byly šťastným nálezcem přineseny do ředitelny a směněna za lízátko. Majitel se dosud nepřihlásil...

Blackout ve Fortnite

Silný vítr terorizoval celý stát a zařadil si i u nás. Tajfun, orkán ani tornádo sice nezvedly hladiny vodních toků a neodnášely auta a osoby, ale způsobily tragédie mnohem horší - vypínala se elektřina a - považte tu hrůzu - nefungoval internet! Následkem toho se stahovaly aktualizace jak malé kalhoty a žáci se v nestřeženém okamžiku nemohli připojit do Fortnite. Svět Fortnite pohltila černá díra a on se propadl do tmy! Až později jsme zjistili, že za tím nebyl výpadek proudu, ale marketingový tah výrobce...

Strašilka na útěku

Školní strašilka má urozený původ. Již její matka byla školní strašilkou, pocházela z významného rodu Strašilek von Pevnost poznání. Když stará strašilka skonala sešlostí věkem, na školní trůn usedla jedna z jejích dcer. Protože byla mladá a divoká, poslali jsme ji přes prázdniny na vychování k Luljakom. Po návratu jevila princezna jakýsi postup k lepšimu, ale zanedlouho inspirována neklidem třetáků opět zvlčila a místo, aby jako každá spořádaná strašilka seděla na větvičce a tvářila se, že tam není, jak ji učili devátáci, zrádně po měsíci svého nastolení vzala roha a frnk, nebyl jí. Klíčka zeje prázdnotou, trůn opuštěn, vládní krize a strašilka lítá po třídě, nedej bože po škole. Asi sedí někde na pokojové rostlině a uplatňuje své dokonalé mimikry jako stínová vláda.

Výzva pro lovce hlav: Kdo strašilku spatří, necht' nevolá 158, ale oznámí její pohyb v zástupcovně, aby mohla být uprchlice řádně odlovena, ukázněna a opět instalována do klíčky na svůj ostružinový trůn. Královská odměna zaručena.

foto zena-in.cz

foto redakce

Obětavost asistentů nezná mezí.

Na sedmáky dolehlo dospívání vahou slona afrického a podle toho to vypadá. Už před pubertou to nebyl ZN nijak hodné děťátko, ale teď - divý muž. Na začátku školního roku dorazil se sádrou na ruce a všude se jí chlubil tak strašně, až jsi jinak opatrná paní asistentka BV řekla, že ho v tom nenechá samotného a nezištně si zlomila ruku taky. A tak byli zlomení oba společně.

Tady to vypadá, že ve škole se jenom blbne. Omyl, někdy se i učí! Ale fantazie, ta se naučit nedá, ta musí být v nás jak v koze duch.

Zprávy s kriminální zápletkou

Krádež vzácného psa

Na výstavě psů na plzeňském výstavišti si paní majitelka uvázala svého mazlíčka k tyči vedle rozhodčího, odskočila si a její vzácný pobyl pryč. Rozhodčí nikoho neviděl, po pachateli není ani stopa. Vzácný pes (viz obrázek) i pachatel se hledají. Odměna za nalezení je 15 000 Kč.

Lucie Mrtvá

Ukradená slepice

Dne 3. 2. v 1 hodinu ráno byla ukradnuta slepice pana Slepíčky. Na kamerovém záznamu je vidět vysoký muž s tmavými vlasy v modré bundě. Barva očí nelze zjistit, protože měl tmavé brýle. Jestli pachatele někdo pozná, ať volá policii ČR.

Adam Symerský

O škole stokrát jinak

Naši předkové vymysleli školu. Ne každý si myslí, že to byl dobrý nápad, ale i ti největší odpůrci vzdělávání musejí uznat, že škola je k něčemu dobrá. Aspoň proto, aby nás v době vyučování nepřejelo auto, vodník nestáhl pod splav nebo neunesli mimozemšťané. I když i o tom by se dalo soudě podle skelného výrazu některých žáků v hodinách s úspěchem pochybovat. Prostě tělesná schránka ve škole a duch na Marsu.

Češtinu nemám rád

Čeština bývá obvykle, né moc zábavná. Obzvlášť když máme během hodiny moc učení, domácích úkolů a nejsme v dobré náladě. I když máme všichni den dobrý, čeština nás přesto nebaví, učení je nudné a jak už jsem zmiňoval, taky nezábavné. To jsem ještě nepromluvil o slohu, do kterého musíme psát dlouhé (*celé dva odstavce! pozn. učitele*) práce, u kterých musíme používat hodně hlavu, abychom neopakovali slova, což nám může zabrat třeba i několik hodin volného času. Někdy trávím češtinu tím, že jen poslouchám paní učitelku, snažím se nepřihlásit a úplně nejhorší je, když mám fakt blbej den a jen sedím, nebo dokonce i ležím, koukám do takzvané do blba a pak podle toho vypadají mé známky. Tímto textem bych chtěl říct, že nám všem vždy pokazí čeština den.

David Sedlář

Češtinu mám ráda

S učením je to jako s hubnutím a sportem - kdyby byly tyto aktivity skutečně tak snadné a zábavné, jak reklamy uvádějí, svět by byl plný vychrtlých, gumových géniů. A sami vidíme, že jaksi není...

V sedmé třídě o pololetí jsem měla z češtiny čtverku. Nenáviděla jsme je obě, známku i předmět. Ať jsem dělala, co jsem mohla, nerozlišila jsem větné členy a vedlejší větu jsem nepoznala, ani kdyby mě v kole lámali. Pak jsem poznala kouzlo taháků. Udělat taháček co nejmenší, aby se vlezl do dlaně, a přesto byl čitelný a použitelný, to už je vysoký level.

Zestručňovala jsem text, dělala čím dál kratší zkratky, přepisovala a zmenšovala - až jsem najednou zjistila, že tu umím! A fungovalo to i v jiných předmětech. Na konci roku už byla dvojka a od osmé třídy jsem jela v jedničkách. Stačilo dávat v hodinách pozor. Na vysoké škole jsem poznala svou mateřštinu i jinak a sociolingvistika, lingvistická statistika, historická lingvistika a další vědy mě zcela uchvátily. A začalo to jedním hodně malým tahákem...

Učení padají z nebe jen ve filmech pro teenagery a v bájivých představách moderních teoretiků pedagogiky, milé děti.

Vaše stará šéfredaktorka

Literární hádanka Michala Kuby

Setkal jsem se s ním v knize Záhada hlavolamu, kde je důležitou součástí celého děje.

Je to kovové pouzdro ve tvaru válce s pěti otvory po obvodu. Uvnitř se volně pohybuje koule s mnoha různě dlouhými ostny. Na věc, kterou popisuje Jaroslav Foglar ve své knize, existuje dokonce návod, jak kouli z klece vyndat, ale u napodobeniny ji lze docela snadno vytáhnout tak, že s ní pořád otáčíte a

posunujete ji, až ji konečně vyndáte. Dovnitř vlezte opačným způsobem. Když se mi poprvé dostal do ruky, hleděl jsem na něj a nevěděl, co s tím. Pak mi babička poradila a během několika minut se mi po obrovském zápase podařilo ostnatou kouli dostat ven. Dnes už to zvládnou za půl minuty. Co to je?

Jak jsme se stali středoškoláky aneb Robokroužek na průmce

Jednou takhle po ránu jsme si s Maťou Pechálem a s Edou Foukalem všimli, že na chodbě na nástěnce visí papír s nápisem kroužky na průmyslové škole v Přerově. Z asi čtyř kroužků se nám líbil nejvíc robokroužek, tak jsme se do něj všichni tři přihlásili. Matěj Zatloukal

Staví se tam roboti z lega a pak se programují. Můžete udělat třeba robota na sumo nebo i robota se senzorem na světlo i na zvuk nebo si taky můžete postavit prostě, co chcete.

My si třeba stavíme traktor i s motorkem a můžeme si ho naprogramovat, aby jezdil, jak se nám zachce, a navíc úplně sám. Matěj Pechál

Co mi dává a bere škola

Škola je velmi důležitá pro náš život. Rozhoduje o našem vzdělání. Určitě bez školy bychom spoustu věcí vůbec nevěděli. Na základní škole zjišťujeme, co vlastně všechno víme a umíme. Bez základní školy bychom se nedostali na střední školu a bez střední školy bychom nemohli pracovat. A proto si myslím, že škola jak základní, tak i střední jsou velmi důležité a dávají nám opravdu hodně věcí do života. Ale škola není jenom o učení. Předmět jako je tělesná výchova nám poskytuje pohyb, který naše tělo potřebuje a také cviky na posilování.

Ale škola není jenom o pohybu. Ve škole máme také kamarády, které ani mimo školu nevidíme, protože jsou z jiných měst. A pak jsou tu i výlety. Asi nejoblíbenější dny ve škole. Na výlety můžeme jezdit sice kdykoliv s rodinou, ale když jedeme s lidmi stejného věku, je to něco jiného.

Na druhou stranu nám i něco škola bere. Určitě je to málo volného času. Sice se vracíme hned po obědě domů, ale musíme dělat úkoly a učit se. Je sice pravda, že když si to někdo umí dobře naplánovat, stíhá to v pohodě. Ale všichni takoví nejsou a některým je to úplně jedno. Například ve

volném čase třeba chceme jít ven, ale jsou tu právě ty úkoly a učení. A když nad školou prosedíme až dost času, tak už nestíháme nic jiného. Když se musíme na další den učit třeba do tří předmětů, je to náročné. A proto se celý týden těšíme na víkend a na konci roku na dlouho očekávané prázdniny. Valerie Baďurová

Zoro Nikolič k nám přišel vloni zároveň s bráchou Denisem, když se přistěhovali ze Slovenska. A právě se vrátil z návštěvy své dřívější školy:

Moja bývala škola sa nachádza na Utekáči. Je to malá škola spojená so škôlkou, leží v lesoch a kopcoch. Chodí tam asi 50 žiakov. Sú tam veľmi dobrí učitelia a učiteľky. Škola ma potešila aj sklámala.

Potešilo ma to, že som sa stretol s kamarátmi a učiteľmi, robili sme šaláty a vyrezávali tekvice.

Sklámalo ma, že niektorí žiaci jedli a vyrušovali cez hodinu.

Teším sa zase na stretnutie so svojimi učiteľmi.

Základná škola s materskou školou Utekáč

Sladké vzpomínky na letní prázdniny a zároveň pozvánka...

...do Jizerek s Matějem

O prázdninách jsme byli v Jizerských horách. Byli jsme ubytovaní ve městě Desná v penzionu Černá Říčka. Penzion nebyl zrovna nejvíc luxus, ale na týdenní pobyt vystačil. Navíc tam byla příjemná společnost, protože zároveň s námi bydlel v penzionu plavecký tábor dvaceti holek (*závist!*) I majitelé hotelu byli velice sympatičtí a vařili na jedničku s hvězdičkou.

...do maďarských termálních lázní s Viktorem Černoškem

O prázdninách jsem byl na výletě v Hlinsku v Pekle Čertovina, v Maďarsku v tremálech Šarvar a v Chorvatsku. Program v Pekle byla velice zajímavý a vtipný, trval asi hodinu.

Termály Šarvar vynikají skvělými tobogany. Jsou vysoké, většina i hodně prudká, že se při sešupu ani nadechnout nedalo. Podle názvu je jasné, že tam byly i nudné bazény s horkou vodou, ale i veselé atrakce jako vodní děla, vlnobití, pětimetrový skokanský můstek a skluzavky báječné skluzavky. O Chorvatsku jsem nenapsal, protože mi autolog vypnul počítač a pak se mi to dlouho aktualizovalo:P)

... do Znojma s Davidem Sedlářem

Prázdniny 2019 byly perfektně užity ve Znojmě u tety. Zastavili jsme se na bazéně, Bítově a rotundě sv. Kateřiny. První den, který jsme si užili na bazéně, nám moc dobře nevyšel... Po půl hodině koupání začala bouřka. Utíkali jsme v dešti domů. Věděli jsme, že už ven nepůjdeme. Jelikož byl večer, přepadl nás hlad. Objednali jsme si pizzu. Další den, hned po probuzení, vyrážíme na Bítov. Málem jsme měli zpoždění, kvůli autobusu, ale všechno jsme nakonec stihli. Prohlídka Bítova se mi moc líbila. Poté jsme se stavili na výborný oběd. Zbytek dne už nebyl tolik zajímavý. Na úplně poslední den jsme si přichystali rotundu sv. Kateřiny. Rotunda stojí na vyvýšeném místě, měli jsme nádherný výhled na Znojmo.

... do Jeseníku s Mirkem Staňkem

Jeli jsme s babičkou do lázní Jeseník. Mají tam zajímavé bludiště a dětské hřiště. Ještě také nádherné bazénky, do kterých si můžete namočit nohy. Mají tam lanové centrum, přímo v areálu lázní se nachází bazén sauny a také vířivky. Korunu prázdninového výletu dala báječná zmrzlina.

foto: Sredlova

... do Švýcarska (Českého) s Matějem Pechálem

Jeden den o prázdninách ráno jsem se já a moje rodina vypravili na dovolenou do Českého Švýcarska. Vyjeli jsme ráno asi v 9 hodin a mně se vůbec nechtělo. Byl už druhý týden prázdnin a já jsem byl ještě rozespálý. Ale i tak jsem musel jet. Cesta byla dlouhá a já jsem se nudil. Dorazili jsme asi v 5 hodin a v ten den jsme ještě nikam nešli. Týdenní dovolená byla plná výletů, např. chůze na Pravčickou bránu.

... do Polska se Sabčou Mikešovou

Třetí týden prázdnin jsme se vydali na dlouhou cestu k moři do Polska. Vyjeli jsme ráno ve čtyři hodiny a jeli až do města Rowy. Cesta trvala přibližně dvanáct hodin. Jeli jsme autem a já se hodně nudila. Ještě že mamka upekla na cestu výbornou bábovku a taťka mi nechal nabít tablet a stáhnul mi pohádky.

... do Chorvatska s Domčou Kopečnou

Na konci prázdnin jsme byli v Chorvatsku. Byli jsme tam i v různých městech například Omiš a Split, ale i v dalších. Nejvíce se mi líbilo v Omiši, kde byla spousta krásných uzoučkých uliček. Mezi uličkami byli různé restaurace a obchody s blbostma. Po dlouhém chození jsme dostali hlad, a tak jsme si tam zašli do restaurace. Dali jsme si dva velké tácy s mořskými plody a byly vynikající. Sice jsme si každý připadali jako nafouklý balon, co každou chvíli praskne, ale stálo to za to.

foto: Hedvig Storch

... do (ale to si přečtete sami) s Edou Foukalem

O prázdninách jsme navštívili bunkr v Darkovičkách na Slezsku poblíž Ostravy. Moc se mi tam líbilo, doporučuju ostatním. Poté jsme byli u Ďáblovy prdele, kterou jsme hledali i minulý rok, ale místo

toho, abychom ji spatřili, jsme zpozorovali jenom pár balvanů, ze kterých ani jeden nepřipomínal ďábla, natož jeho prdel. Ale letos jsme hned věděli, že jsme ji našli!

foto: Pudelek, www.jiznicechy.cz

... za zvířaty s Míšou Kubou

Byl jsem na výletě ve Faunaparku v Horní Lipové v Jeseníkách. Mají tam pumy, opice, lamy, klokany a další zvířata a hlavně pět volně poletujících papoušků. Největší zážitek pro mě byl, když mi majitel faunaparku posadil dva papoušky na ramena. Moc se mi tam líbilo, není to sice zrovna nejbliž, ale stojí to za to.

foto: propagační materiály

Osobnost, která mě ovlivnila

Adama Dostála oslovila osobnost tenisty Rogera Federera.

Díky sledování Rogera jsem si zlepšil svůj forehand a mírně i backhand ovlivnil mě i tím že si teď ve více věcech věřím než před tím např. když prohrávám o nějak víc tak si stále věřím a vždycky si říkám, že to ještě mohu dát.

Pro Katku Hanákovou je vzorem Adrienn Banhegyi.

Adrienn Banhegyi je maďarská atletka, osobní trenérka, učitelka tělesné výchovy a angličtiny. Je mistryní světa a Evropy ve skocích přes švihadlo, členkou cirkusu v Montrealu v Kanadě a drží dva světové rekordy. Je mým vzorem především pro to co dokázala a že dělá něco jiného než ostatní.

Trénuje ji její vlastní otec Attila Banhegyi. Adrienna vytvořila v roce 2006 světový rekord s 330 přeskoky v zdvojnásobení a třikrát otočila provaz v jednom skoku. 15 let jezdí po soutěžích. Účastnila se také zápasů NBA a byla členem Rio karnevalu a olympijských her v roce 2016. Několik let dokonce pobývala v České republice, a tak umí plynule česky. V roce 2016 se účastnila společně se svou sestrou, která také provozuje tento sport soutěže „Československo má talent“. Světový šampion Jump Roper ji dokonce nazval *švihadlovou dívkou* a nejlepší skokankou světa. Nějaký čas také vymýšlí a navrhuje svá vlastní

švihadla, které poté volí podle prostoru tak, aby švihadla byla viditelná. Momentálně cestuje po světě a snaží se vytvořit další švihadlové generace a usiluje o to, aby byla více rozvinuta výuka cvičení se švihadlem ve školách. Přijde mi velice sympatická a přátelská. Obdivuji pro její dovednosti a přístup k životu. Oblíbila jsem si ji především pro to, že pobývala nějakou dobu v České republice, váží si svých fanoušků a je jedna z mála, ne-li jediná, co takhle dokáží skákat přes švihadlo.

Pro Lucku Heryánovou je to DOMI Novak.

Celým jménem se jmenuje Dominika Nováková. Má 24 let a prezenčně studuje obor mediální studia na VŠ. Od 13 let se věnuje žurnalistice a publicistice.. Absolvovala stáž na Nově a také přispívá na Krásná.cz. Již 4 roky natáčí videa o tvoření a kreslení, která najdeme na youtube. Snaží se, aby lidé měli zájem o manuální tvořivost, a proto ukazuje, jak převést obyčejné kreslení v zábavnou formu. Touží se věnovat módnímu návrhářství a třeba založit vlastní značku s oblečením, které by navrhovala a kreslila. Ráda podle ní kreslím, a proto chci jít na Střední školu ve Valašském Meziříčí na obor Bytový design.

fota: www.forbes.com, buyjumpropes.net, FB DOMI Novak

Matěje Zmeškala ovlivnil fotbalista Adam Hložek

Největší vliv na mém životě udělal mladý kluk z Ivančic jménem Adam Hložek. Je mu teprve 17 let. Adam je moc sympatický a hodný kluk. Přišel jsem na něj teprve před dvěma roky.

Adam mě ohromil svojí technikou a hlavně, jak se k tomu postavil. Jako malý chtěl být lepší než jeho starší bratr. Když si pražský klub (AC Sparta Praha) zavolal jeho bratra, aby nebyl Adam smutný, vzali ho taky. Adam se k tomu postavil lépe a vydržel.

foto: sip.cz

SPORT! SPORT! SPORT!

Jako blesk z čistého nebe

V sobotu 12. října jsme se vydali na zatím náš nejzábavnější tenisový trénink. Na začátku jsme se rozehráli a rozcvičovali, když vtom na kurt přiletěl fotbalový míč z vedlejšího hřiště, na kterém se konal zápas v kopané. Pokoušeli jsme se kopnout míč zpět, ale nedařilo se nám to, protože jsme tenisti a ne fotbalisti. A najednou prásk! Míč se odrazil od plotu a sejmul nejbliž stojícího Adama, který šel k zemi jako postřelená labuť.

foto: www.drevohostice.cz

Po pěti minutách hádání, kdo bude mít tu čest zanést balon fotbalistům, se Zuzka odhodlala a s kopačkou odešla. Když se naše kamarádka vracela zpět na tenisové kurty, potkala cestou velmi šikovného kluka, do kterého se na první pohled zamilovala. Byl to zkrátka její osud! Z této nečekané a neplánované situace jsme byli v šoku i my. Zkrátka na tenhle tenis budeme ještě dlouho vzpomínat.

Adam Dostál, Lucka Nedělová, Zuzka Krúzová

Jak jsme se (ne)vyspaly na hasičském soustředění

„Kdo nemá stan, nevádí. Stany vezmeme,“ řekl náš trenér Pavel. Když jsme přijely na soustředění, překvapil nás trenér luxusním stanem, který jsme měly samy jen pro sebe. Vypadal jako altán ze stran celta. Po celém s představou klidné létající orlí nebo kravál.

Z bezvědomí nás vytrhl Kaččin výkřik. Celá bez sebe nám vysvětlovala, že slyšela pod celtou šustění. Nejdřív jsme si myslely, že má bludy, ale pak jsme šramot zaslechly taky. Pod stanem hrabali, šramotili a docela drze pískali hraboši!

Šly jsme na ně žalovat trenérům, ale ti si z nás dělali jenom srandu, že nám hraboši ohryžou nehty. Řekly jsme si, že hraboš je malé zvířátko a co by nám tak hraboš mohl..., a zkoušely jsme znovu usnout, ovšem aktivita pod celtou houstla, my jsme se ocitly v kritické životní fázi, a tak musela nastoupit obranná taktika. Popadly jsme boty a obskládaly jimi stan, aby na nás hraboši nemohli vybafnout, ale nepomohlo to.

Už byla hluboká noc a hraboši začali řídit. Ložili nám po nohou i kolem hlav a nejdřív se nám pokoušeli vlézt do spacáku. Odvážná Kačka uchopila svou turistickou obuv a počala mydlit do hýbající se celt, aby hraboše ubila. Naším úkolem bylo svítit jí k tomu baterkami. To už jsme hraboše přestávali mít rádi.

Bylo půl třetí, už jsme byly fakt utahané a pokoušely se marně usnout. Musely jsme nutně změnit taktiku. Spánek jsme vyloučily a určily protihraboší hlídky, ovšem venku už svítalo, a tak už nemělo cenu spát.

Celou noc jsme si myslely, že naše lovecká akce neměla úspěch, protože kořist byla rychlá jako blesk a škrabání a hlodání bylo slyšet pořád. Ráno jsme byly na nohou první a odkryly celtu. Ten šok, když jsme viděly, kolik je pod ní zabitých hrabošů. Musely jsme se ovšem pochválit, jak jsme byly při našem nočním lovu úspěšné. Celý den jsme byly ovšem ostatním pro smích, jelikož noční klid byl rušen naším válečným pokřikem. Další noc jsme raději strávily v jiném stanu.

lovkyně hrabošů Kateřina H., Sabina Š., Eliška K.

Dřevák - časopis moderního pubertáka

foto: uau.cz

